

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Του HUGH CONWAY

[ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ]

"Ένας νέος και πλούσιος Άγγλος, ο Τζιλιμπέρ Βόγκαν, ο οποίος δώρα είχε τυφλός, κάνει μια νύχτα την τρέλλα να φύγει κρυφά από το σπίτι του για να περπατήσει μόνος τον στυγνό δρόμο. Απομακρύνεται άρκετά και περιπλανάται σε μια άπομακρομένη συνοικία του Λονδίνου, η οποία είχε ερημική κατά την προχωρημένη αυτή ώρα. Ο Βόγκαν ακολουθώντας τις πληροφορίες ενός μεθυσμένου μπαίνει σ' ένα ξένο σπίτι, νομίζοντας ότι μπαίνει στο δικό του. Την στιγμή που ανακάλυψε την πλάνη του κι' ετοιμάζεται να φύγει, ακούει πίσω απ' την πόρτα έναν βροισκότατο κραυγές φρίκης και ένα οργικό διακοπτόμενο από ύπόκωφα βογγητά. Σημιαίνει άμεσα την περσιόληρη ότι ένα έγκλημα διαπράχθη μέσα στο σπίτι όπου είχε μπει και παραβιάζοντας την πόρτα μπαίνει μέσα. Μά άμεσα χέει άρκετά δυνατά τον άρκαζον και τον ξεπλύνει κάτω. Σε λίγο νοιώθει ένα περίεργο ν' άγγίζει το μέτωπο. Καταλαβαίνει πως θέλουν να τον σκοτώσουν, μα λέει πως είναι τυφλός και έτσι γίνονται. Κατόπι οι άγνωστοι τον αποκοιμίζουν μ' ένα ναρκωτικό και σε κακό χάλι τον βάζουν έξω και τον αφήνουν σ' ένα άπομακρομένο δρόμο όπου τον περιώλλεγε η Λοιμωμία. Όταν άρχίζει να συνέρχεται από την επίδραση του ναρκωτικού βρίσκειται πιά στο σπίτι του.

Πιά σε μια γρηιά, μια νέα κόρη θανατωσίας όμορφιάς καθόταν.

πει την πλάνη του κι' ετοιμάζεται να φύγει, ακούει πίσω απ' την πόρτα έναν βροισκότατο κραυγές φρίκης και ένα οργικό διακοπτόμενο από ύπόκωφα βογγητά. Σημιαίνει άμεσα την περσιόληρη ότι ένα έγκλημα διαπράχθη μέσα στο σπίτι όπου είχε μπει και παραβιάζοντας την πόρτα μπαίνει μέσα. Μά άμεσα χέει άρκετά δυνατά τον άρκαζον και τον ξεπλύνει κάτω. Σε λίγο νοιώθει ένα περίεργο ν' άγγίζει το μέτωπο. Καταλαβαίνει πως θέλουν να τον σκοτώσουν, μα λέει πως είναι τυφλός και έτσι γίνονται. Κατόπι οι άγνωστοι τον αποκοιμίζουν μ' ένα ναρκωτικό και σε κακό χάλι τον βάζουν έξω και τον αφήνουν σ' ένα άπομακρομένο δρόμο όπου τον περιώλλεγε η Λοιμωμία. Όταν άρχίζει να συνέρχεται από την επίδραση του ναρκωτικού βρίσκειται πιά στο σπίτι του.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Μεσημέρι! Φάναξα. Τι συνέβη λοιπόν;
"Η γρηιά ή τηρέτοια έλλαγε.
— "Ω! κύριε Τζιλιμπέρ! φάναξε με λυγμούς, πως μπορέσατε και τό κάνετε αυτό; "Όταν ήρθα στην κάμαρή σας και είδα τό κρεβάτι σας άδειο, παρ' όλιγο να πεθάνω απ' τό κακό μου.
"Άρχισα να τρέμο. "Όποτε δέν είταν έφιάλης; Είταν αλήθεια όλα αυτά τά φορικά γεγονότα της; περασμένη νύχτας!
— Πώς μπορέσατε και τό κάνετε αυτό, κύριε Τζιλιμπέρ;... Βγήκατε έξω χωρίς να μου πείτε τίποτε... Τραγουρίζατε στους δρόμους του Λονδίνου, όλομόναχος, στην κατάσταση σας!...
— Κάθησε, Σούζη, τίς είτα, και πές μου τί συνέβη.
Μά αυτή δέν είχε άνακαωφίσει άόμοια την ψυχή της κι' έξακολουθούσε τά παράπονά της.
— "Αν θέλατε να μεθύσετε, κύριε, ή να πάρετε ένα ναρκωτικό για να ξεχάσετε λίγο μπορούσατε να τό κάνετε αυτό εδώ... "Όχι, να σάς χάσω!...
"Εγώ τη διεύωχα και της είπα:
— Καλή μου Σούζη, είτα πολύ καλή, μα θα μου επιτρέψη; να σου πω πως είσαι τρελλή. Όέλω να μάθω τι συνέβη άκριβώς την περασμένη νύχτα. Λέγε μου.
"Η Σούζη όταν είδε πως άρχισα να θυμώνω, έβουσε τη γλώσσα της. Νά, πάνω-κάτω, τι μου είπες.
«Μιά ώρα περίπου μετά τη λαηραία μου έξοδο, είχε ξυτηνέι. Κόλλησε τό αυτί της στην πόρτα μου για να δει άν κοιμόμουν ή μήπως χρεωκόμουν τίποτε. Μην άκούγοντας κανένα θόρυβο μέσα στην κάμαρή μου, μηκέ μεσα και ανακάλυψε ότι είχα φύγει. Προφανώς ο τρόμος της τότε είταν πολύ περισσότερος απ' όσον μου τον περιέγραψε γιατί αυτή ήξερε τη θλίψη και τη στενωρία που με βασάνιζε τις τελευταίες ήμέρες και είμαι βέβαιος ότι ή πρώτη της σκέψη; είταν πως είχα πάει ν' αυτοκτονήτω. "Έτρεξε άμεσα άναζητώντά: με και βλέποντας πως είταν άδύνατο να με βρη άτευθύνθηκε, όπως θα έκανε κάθε Άγγλίδα, στην Άστυνομία, διηγήθηκε τι είχε συμβεί στον άστυνόμο του πιο κοντινού τμήματος, ο όποιος άναγνώρισε τό έπειγον της ύποθέσεως και ζήτησε πληροφορίες από τάλλα τμήματα, μήτω; είχε βρεθεί κανένας τυφλός με τά χαρακτηριστικά μου. "Η Σούζη περίεψε άπάντηση με άγονία ως τις πέντε τό πρωί. Τότε με άπάντηση ήρθε από ένα τμήμα που ήταν στην άλλη άκρη της πόλεως. Αυτή ή άπάντηση έλεγε ότι ένας νέος που φαινόταν τυφλός και μεθυσμένος, είχε οδηγηθεί στο Τμήμα.

"Η Σούζη έτρεξε άμεσα για να με βοηθήτη. Με βόηζεν άναίσθητο και με ένα αιά-

Ξι με ξανάφερε στο σπίτι όπου άμεσα προσκάλεσε τό δόκτωρα Ντήν».

— Δέν είδα ποτέ μου άνθρωπο σε παρόμοια κατάσταση σαν τη δική σας, κύριε Τζιλιμπέρ. Μην ξανακάνετε αυτό πιά... άποτελείωσε ή καλή μου Σούζη νομίζοντας πως είχα μεθύσει.

Την άφησα να τό πιστέψει. Δέν είταν φυσικά ο άνθρωπος στον όπολο έπρεπε να τό πιστέψει. Δέν είχα δει.

— "Όχι, δέν θα τό ξανακάνω, της είπα άπλά. Δόσε μου τώρα κάτι για να προγευματίσω.

"Εκείνη ταείστηκε για να με ύπηρητήσει. Δέν της είπα να μου φέρη να φάω γιατί έννοιωθα την άνάγκη να μείνω μόνος μου μερικές στιγμές για να σκεφτώ.

Θυμήθηκα όλα όσα είχα συμβεί από τη στιγμή που άφησα τό σπίτι: τον περίπατό μου και την παράδοξη ύπεροδιέγερσή μου, τό μεθυσμένο που μου χρησίμευσε για οδηγός, τό τραγοιδι που είχ' άκούσει και — τρομερή άνάμνησις — τά φοβερά γεγονότα που συνέβησαν κατόπι.

Τά θυμόμουν όλα έντελώς ως τη στιγμή που μ' έξανάγκασαν να πάρω τό ναρκωτικό. Από αυτή τη στιγμή γαι πέρα δέν θυμόμουν τίποτα. "Ός τόσο ή διήγησή της Σούζης με βοήθησε να καταλάβω ότι οι κακοήργοι με είχαν μεταφέρει πολύ μακριά από εκεί που με βόηξαν και με έγκατέλειψαν στον δρόμο απ' όπου με περιμάζεψαν οι πόλισμαν.

Πώς όλόκληρη αυτή ή ίστορία φαινόταν άπίθανη, άφάνταστη! Θά την έπίστευαν άν τη διηγούμην!...

Τότε που ήρθε στο μυαλό ή φορική άνάμνησις ενός θεομού ύγρου που κυλούσε κάτω απ' τό χέρι μου, ένω βροισκόμουν πεσμένος πάν' απ' τό πτώμα που ήταν κατόκοιτο μπροστά μου. "Εφώναξα τη Σούζη.

— Κοίτα, της είπα άλλώνοντας τό δεξί μου χέρι, είχε καθαρό;

Είταν καθαρό όταν με βόηκατε;

— Καθαρό;... Καθόλου...

— Τι είταν; τη ρώτησα με ζωηρότητα.

— Είταν γεμάτο λάσπες, σά να είχατε κυλιστεί στα βούρκα.

Τό πρώτο πράγμα που έκανα όταν σάς ξανάφερα στο σπίτι ήταν να πλύνω τά χέρια σας και τό πρόσωπό σας.

— Μά τό μανίκι του σακακιού μου, τό δεξί μανίκι του πουκάμισού μου; Πώς είταν αυτά;

"Η Σούζη άρχισε να γελάει.

— "Όταν σάς βόηκαμε έλειπαν τά δεξιά σας μανίκια... Είταν κομμένα και ξεσκισμένα πάνω από τον ώμο. Τό χέρι σας είταν γυμνό.

Κάθε πειστήριο που θα μπορούσε ν' άποδείξει ως αληθινή την ίστορία μου είχε καταστραφεί. Πώς θα έπίστευαν ένα τυφλό ο όποιος είχε φύγει κρυφά τά μεσάνυχτα από τό σπίτι του και τον όποτον ξαναβόηξαν άρκετες ώρες άργότερα πολύ μακριά, σε κατάσταση οικική. "Ότόσο μου είταν άδύνατο να ήσυχάσω μ' ένα τέτοιο βάρος που είχα στην καρδιά μου. Την άλλη μέρα είχα συνέλθει όλότελα από την επίδραση του ναρκωτικού και έστειλα να φωνάξουν κάποιον πολύ στενό φίλο μου, στον όπολο είχ' άποφασίσει να τά πω όλα και ν' ακολουθήτω τις συμβουλές του. Μά, όταν ήρθε πολύ γρήγορα κατάλαβα ότι έκανα τον καιρό μου, προσπαθώντας να τον πείσω. Είν' αλήθεια ότι με άκουγε με σοβαρότητα και, μάλιστα, κάθε τόσο ξεφώνηζε: «Ναι, ναι! — Μά είναι δυνατό! — Φοιχτό! Τρομερό! Άφάνταστο!» και χίλια δυό άλλα παρόμοια έπίθετα.

Μά αυτά τάλεγε με τό σκοπό μόνοκαι μόνο να μου φανη εύχάριστος. "Όλη αυτή ή ύπόθεσις του φαινόταν ως κατασκευάσμα της φαντασίας μου. "Η άπιστία του αυτή με καταλόησε και του άπάντησα, κάπως θυμωμένος, ότι δέν θα μιλούσα πιά σε κανέναν γι' αυτή μου την περιπέτεια.

— "Ε λοιπόν! μου είπε αυτός τότε, κι' εγώ άν είμιον στη θέση σου δέν θαλέγα σε κανένα τίποτε.

— "Όστε δέν με πιστεύεις;

— Πιστεύω ότι αυτό που μου διηγείται νομίζεις πως είναι ή αλήθεια. Μά, άν θέλες τη γνώμη μου, όταν περπατούσε στους δρόμους κοιούσουν και όλ' αυτά τά είδες στο όνειρό σου.

Μή έχοντας πιά καμιά διάθεση για κουβέντα σόπασε. Σε λίγο καιρό έσομολογήθηκα την περιπέτεια μου σε κάποιον άλλο φίλο μου, μα τό άποτελεσμα είταν τό ίδιο. "Αν, λοιπόν, απότι που με γνώρισαν από τά παιδικά μου χρόνια δέν με πίστευαν, πως θα είχα την άξίωτη οι ξένοι

"Η γρηιά πήρε τό χέρι του ήλικιωμένου κυριού και τό φίλησε...

